

III. PRAZNIK SV. JOŽEFA ŽENINA MARIJE DEVICE.

Od prave službe božje.

Branje iz bukev Siraha 45, 1—6.

Treh reči se keršansko serce pred vsimi družimi razveseli: žlahtno dišečih rož na zemlji, svetlih *zvezd* na jasnim nebi ino pa v nebesih ljubih *svetnikov ino svetnic*. Oh, bili bi naj mi žlahtnim rožam na zemlji podobni, svetili bi se tudi po smerti kakor zvezde med svetnikami v nebesih! — Lehko ino pravo pot h tej nar veči sreči nam sv. Jožef v svojim življenji pokaže, kateriga srečo ino imenitost v denašnjim branji bukev Siraha 45, 1—6. sv. Duh živo popiše.

I.

1. Nar imenitnej služevnik božji bil je v starim zakoni *Mojzes*, vojvoda Izraelskiga ljudstva. Z *Mojzesam* je Bog kakor prijatelj z prijateljem govoril, po njem je svojemu ljudstvu milost ino dobrot brez števila dal. Za to sveti Duh od *Mojzesa* pravi: „*Ljub je bil Bogú ino ljudem; njegov spomin je v blagim: še zdaj slovi, ino ljudje ga hvalijo.*“ — Kakor *Mojzes* v starim — je v novim zakoni sv. Jožef imeniten služavnik božji, kteriga je Bog svojemu lastnemu Sinu varha dal ino rednika. Za Jezusam ino *Marijo* nar rajši svetiga *Jožefa* v pomoč kličemo, ker je njega pravičen Bog za pravičnosti ino zvestobe del kakor *Mojzesa* u visoko čast svojih svetnikov povzdignil.

2. Čuda polno je bilo življenje *Mojzesa*. Rojen vbožec ino obsojen vtoplen biti, ga Bog ohrani. Kralova hčer ga vode reši ino na kralovim dvori izredi. Bog ga v pušavo pelja, se mu v gorečim germi na gori Horeb prikaže ino vojvoda svojemu ljudstvu Izrael postavi. Da mu čudeže delati ino ga

pošle v Egipt božje ljudstvo iz sužnosti v obljubleno deželo peljat. Pred Faraonom Egiptovskim kraljam velike čudeže dela. Z svojo palico na rudečo morje vdari, ino Izraelci grejo po suhim za njim. Zopet vdari *Mojzes* z palico po morji, ino mahoma morje sovražne Egipčane zagerne in potopi. Po tim hvali *Mojzesa* sv. Duh rekoč: „*Bog ga je v slavi svetnikom vpodobil, kakor nekajne stare očake, Abrahama, Izaka ino Jakoba. Storil ga je sovražnikom v strah, ino po njegovih besedah je goljufne snaminja Egiptarskih modrijanov vkrotil. Počastil ga je pred kraljami ino mu dal povelje za svoje ljudstvo, ter mu pokazal na gori Sinaj svojo slavo in veličast.* — Tudi svetiga Jožefa je Bog počastil, ter je vbogiga stenarja svojimu Sinu varha postavil. Kraljam ino cesarjam je častito svetiga Jožefa ime, ki je rednik Kralja nebes ino zemlje.

3. Kako sta pa ta dva imenitna moža *Mojzes* ino sveti *Jožef* Bogú toljko dopadla? Sv. Duh odgovori: „*Zavolj njegove vére ino krotkosti je Bog Mojzesa svetiga moža storil, ino ga izvolil iz vsiga človeštva svojga namestnika. Slišal je Mojzes njegov glas, kedar ga je peljal v oblak na goro Sinaj, kjer je z njim govoril, ter mu je dal očitno svoje zapovedi ino poslavo pravičniga življenja ino modrosti.*“ — Pohleven ko *Mojzes* je tudi sv. *Jožef* bil. Nja sveta čistost, poterpežljivost ino ljubezn do *Marije* božje matere je zaslužila, de ga je Bog kakor *Mojzesa* med svetnikami imenitniga storil. Svetimu *Jožefu* je dal gledati božiga Sina, z njim pod eno streho prebivati, per eni mizi jesti, z Jezusam delati ino se veseliti, pa tudi v njegovih rokah srečno vmreti. — Oh koljko čast je imel sveti *Jožef* že na tim revnim sveti! Koljko čast še le tamkaj v nebeškim kraljestvi ima! — Kdo nas ne želi biti svetimu *Jožefu* prijatelj? Kdo bi ne bil rad njegov tovarš? — Ino to je lahko z božjo pomočjo.

II.

Trojno službo imamo zvesto dopolniti, ako želimo Bogú ino pravičnim ljudem ljubi biti. Pervič smo dolžni *Bogú* *lepo služiti*, ki nas je za to stvaril, naj bi njega prav spoznali. njega ljubili ino k njemu v nebesa prišli. *Služba božja pa trojno dolžnost* zapopade.

1. Vsak dan s *Bogam* sačeti, s *Bogom* končati, vse svoje dela Bogú izročiti; naj bojo njemu v čast, nam pa v izveščanje. „Ali jeste, alj pijete, alj kaj drugiga delate; vse k časti božji storite, uči sv. Pavl I. Kor. 10, 31. ino dajte hvalo za vse Bogú.“ Naj bi le vidili kako je sv. Jožef rad molil. kako lepo hvalil z svojo družino Očeta nebeškiga — ako bi gledali kako so tri svete peršone *Jezus*, *Marija* ino sv. *Jožef* krog svoje mizice čedno molili, veselja bi nam serce kipelo. Za to so bili pa tudi srečni, če ravno vbožčiki, od sveta preganjani, pa vender veseli, ker je Bog per njih prebival. Kako slabo pa mi dopolnimo to sveto dolžnost! Bog nas nobeno jutro — noben večer ne pozabi, ter nas lepo oskerbi; koljko ljudi se pa ne pokriža kedar vstane alj se vleže, tud ne zahvali ljubiga Bogá, ki nam življenje ino zdravje, jesti ino piti da. — Potreba je Bogú doma lepo služiti, pa tudi

2. *Vsako nedelo ino svetek* (zapovedan praznik) *občinsko božjo službo pobožno obhajati*, poslušati besedo božjo ino per sveti maši zbrano biti. Kdo ne sliši alj z veseljam ne bere, kako skerbno sta *Marija* ino sv. *Jožef* v Jeruzalem po dva dni hoda v tempel hodila, zvesto poslušala razlagati božje postave, ino molila v edini hiši božji praviga živiga Bogá! Ino ko je bil Jezus dvanajst let star, sta tudi ljubezniviga mladenča z sebo vzela, ki je tak čudno rasil na modrosti ino ljubeznivosti per Bogú ino per ljudeh. — Kako pa ti mlačen kristjan očitno službo božjo opravljáš? Ves posveten še večkrat v cerkev ne prideš, ino za ceno, po čem je vino alj pa pšenica bolj skerbiš, ko pa za božjo besedo. Za to pa tudi ne veš. koljko delov ima sveta maša; kako bi vedel kaj je per enim alj drugim deli storiti, kaj moliti! Ino kakor oče ino mati, tudi sin ino hčer — tako zna hlapec ino dekla. Poljsko delo dobro veste — ljubo živino rečiti znate, ino to je prav; kako se pa služba božja prav obhaja? — jih veliko ne vé. Oh, to pa ni prav! — Kako bi vas Bog blagoslovil v svoji sveti hiši, kako vas nekdej v hišo srečne večnosti vzal, dokler njemu služiti prav ne znate? Tudi vi poslov v službo ne vzemete, ki vašiga dela ne zastopijo. — Pa ne le vsak dan moliti, vsako nedelo ino svetek per službi božji biti — potreba je še

3. *Svete zakramente pogosto ino vredno prijemati*. Kako srečen je bil sv. Jožef, ki je blizo trideset let Jezusa božiga

Sina pod svojo strehoj imel! Bil je pa tudi vreden toljčiga gosta. Ali nimaš lahko tudi ti, keršanska duša, ravno te, ino se veči sreče Jezusa Kristusa, praviga živiga Bogá ino človeka, z kervjo ino z mesam, z dušo ino z telesam pod svojo streho vzeti ino ga v svojim serci dušen živež imeti? Ali pa tudi skerbiš toljke milosti ino dobrote vreden biti? — Kako žalostna bila sta *Marija* ino *Jožef*, ko sta Jezusa zgubila! Kako skerbno sta ga jiskala, dokler ga nista tretji dan v tempelni najdla! — Ti svojiga ljubiga Bogá zgubiš, kakor hitro smerten greh storiš, pa po mesenc dni — po cele kvatre — tudi leten dan brez spovedi ino posvečjoče gnade božje preživiš, pa te še serce za to ne poboli — te ne skerbí, de bi šel v tempel Jezusa jiskat, se v zakramenti svete pokore z njim spraviti ino se v svetim obhajili zopet z Jezusam združiti! Oh zanikarnost — oh merzlota! — Iz ljubezni do nas vsmileni Jezus v presvetim rešnim Telesi med nami prebiva, kliče priti k svoji sveti mizi nas, ki smo v težavah ino terpimo, pa kako malo jih je, ki bi njegov mili glas slišali ino se vredno k njemu približali! Za tiga del jih toljko med nami spi na duši bolenih. „Jaz sim vinska terta, vi ste moje mladike, veli Kristus. Le kdor v meni ostane ino jaz v njem, on bo veliko sadu prinesil. Brez mene kaj ne zamorete. Kdor zavživa moje meso, ino pije mojo kerv, on v meni ostane ino jaz v njim.“ Hočeš, keršanska duša, Bogú prav lepo služiti, očisti pogosto ino prav svojo vest skuz zakrament svete pokore, poživi svojo dušo z zakramentam presvetiga rešniga Telesa; tako boš posnemal svetiga Jožefa ino srečno hodil za njim.

Drugo službo smo dolžni sebi opravljati, skerbeti za dušo ino telo, za časno, pa še bolj za večno blago.

1. Skerbi, kristjan, za svojo dušo; ona je božja podoba prišla od Bogá, ino bo zopet h Bogú šla — taka, kakor njo boš oskerbel. Ni kaj pomagalo svetimu Jožefu, de je bil kraloviga rodu, de so njegovi dedeji bili bogati ino imenitni; on je bil vbogi rokodel brez svetlosti, brez bogastva. Alj de je bil Jožef v božih resnicah dobro podučen, ves ljubezniv, dobra duša, ino pa zlahtniga serca, to je njega storilo Bogú ino ljudem ljubiga, de ga zdaj rodovi časte ino hvalijo prijatela božiga. Oh kako slabo stariši oskerbijo svoje otroke, kateri jim bogastva veliko zapustijo, božiga podučjenja ino čednosti pa nič. „Le kdor moje nauke poslušá

ino jih v svojim serci ohrani, pravi Jezus, on zida svojo hišo na skalo.“

2. *Skerbi*, kristjan, pa tudi *za svoje telo*, kako se boš pošteno živel. Zdrave, dela dobro vajene roke so nar boljši dota (erbsina), ino človek premožen dovolj, kdor z pravičnim delam sebe ino svoje živi, kakor sv. Jožef. Bil je stenar (cimperman), je delal stole, orala ino drugo orodje za hišno opravo. Sam božji Sin Jezus je svojimu redniku pridno pomagal žagati, tesati ino vertati. Pač je častit vaš stan, vi kmetje ino poštenu rokodeli! Sv. Jožef je vašiga dela tovarš, ino vsmileni Jezus posvečovavc. „Kdor pa noče delati, pravi sv. Pavl, naj tudi ne jé.“

3. Alj kaj ti pomaga, če za to kratko življenje še toljko delaš, *za dolgo večnost* pa pozabiš! Pride ura in boš zapustil drugim svoje orodje ino blago, kar si ga z žuljami svojih rok prislužil. Le kar si dobriga alj pa hudiga storil, pojde z tebo. Za to opomina vsmileni Jezus: „Delajte si zaklade za nebesa, kterih vam moli ne snedo, tatje ne izkoplejo ino ne vkradejo.“ Le tisti kristjan, kristjana za se nar bolj skerbi, ki kakor sveti Jožef vbožno na tim sveti živi, pa bogat v dobrih delah ino svetih čednostih v dolgo večnost gre.

Treljo službo imamo opravljati svojimu bližnimu, kakor nam njo keršanska ljubezn naroča. Nismo le sami za se na sveti, ampak tudi vsak za vse ino vsi za vsaciga. „Eden drugimu butaro nosite, veli sv. Pavl, ino tako bote Kristusovo postavo dopolnili.“ Hočeš pa bližnim prav služiti:

1. *Varji bližniga škode*, ino kar ne želiš de bi drugi tebi storili, ne stori njim tudi ti. Kako ljubeznivo je varval sv. Jožef svojo zakonsko zaročnico škode ino sramote! Videl je nošečo prej ko sta vkup prišla. Žalost njegovo deviško serce opeče, ter si ne vé te skrivnosti razumiti. Rajši pa ko bi svojo pošteno nevesto v sramoto, v škodo ino v grozovito smert spravil, sklene sam terpeti ino *Marijo* skrivaj popustiti. Ino to sklene, pravi sv. pismo, ker je bil pravičen. Za to mu je pa tudi Bog angela poslal, ki ga lepo podučil, oveseli ino škode ovarje. — Kako skerbno je varval sv. Jožef božje dete Jezusa, svojiga rejenca po nevarni poti v dalni Egipt na pobegi pred grozovitnim kraljam Herodežam! Oh naj bi vsi zakonski svoje druge — vsi očetje ino matere svoje otroke tako lepo nesreče varvali, ne bilo bi toljko

sromakov ino sirot med nami. Kjer pa praviga varstva ni, tam je škoda ino nesreča doma.

2. *Želi (unšaj) vsacimu dobro*, naj si bo Slovenc alj Nemc, naj bo domač alj ptujc, tebi prijatelj alj sovražnik; saj smo vsi otroci božji, bratje ino sestre med sebo. Našiga serca blage želje morjo obseči vse ljudi, pa tudi zamestiti dela, kar bližnim v djanji dobriga storiti ne premoremo. Ne zamoreš žalostnim pomagati, saj razjokaj se z njim; pa tudi razveseli se z veselim. Naše dobre želje se imajo saj v molitvi pokazati; ino Bog bo dopolnil, kar mi ne premoremo. Pobožen mož Alfonz, v samostani vratar, je gorečo željel vse grešnike preoberniti ino zveličati. Serčno je molil ino prosil za grešnikov preobernitvo, ter zaslišal božji glas: „Tvoje želje, Alfonz, per Bogú toljko veljajo, kakor bi bil vse grešnike preobernil.“

3. Pa ne le željeti ampak tudi *storiti dobro bližnimu, kar premoremo*, je naša dolžnost, de bomo zvesti služavniki božji. Poglejte, kako čedno je to sv. Jožef storil. Kako skerben tovarš je bil svoji ljubi ženi *Mariji* ne le v Nacaretu v mali bajtici, ampak tudi v Betlehemskim hlevi. Kako skerben oče je po noči vstal, vzel božjo dete ino njegovo mater, ter je bežal skuz strašno pušavo v ptujco Egiptarsko deželo, kjer je svoje redil, dokler mu ni angel vkažal se v svoj kraj poverniti. Ves skerben ino priden gospodar je bil doma, ter je služil kruh *Jezusu* ino *Mariji*. Za to ga je pa tudi Bog veselo zaklical na plačilo rekoč: „Pridi dober ino zvesti hlapec; ker si bil v malim zvest, hočem te črez veliko postaviti.“ Ino resnično je Bog svetiga Jožefa črez veliko postavil. Miljoni ljudi ga častijo ino se njegovi prošnji priporočajo; ino naša dežela svetiga Jožefa svojga posebniga patrona ima. Bog po njegovih prošnjah vernim toljko milost ino dobrot deli, de sveta Terezja priča rekoč: „Še nikolj nisim Boga skuz prošnjo svetiga Jožefa zakaj prosila, česar bi ne bila prijela.“ „Kakor je Bog svoje dni svetiga Jožefa dal svojimu Sinu varha, ga je postavil zdaj svojiga hišnika, pravi sv. Tomaž Akvin; tako de se lahko u vsaki potrebi k svojimu priprošniku oberremo.“

III.

Svoje dni je Egipčovski kralj nedolžniga Egipčarskiga Jožefa iz ječe poklical ino ga svojiga namestnika, maliga kralja vsimu Egiptu postavil. Kakor je Jožef sedem rodovitnih let napovedal, so tudi bile; ino modro skerben Jožef je čudo veliko zernja nakupil ino pozhranil. Za rodovitnimi krajah bila ino ljudje so hodili kralja kruha prosit. Kralj je pa ljudstvu djal: „*lite k Jožefu, ino karkolj vam on poreče, storite.*“ — Ravno tak tudi jaz velim vam mladenči ino deklice — zakonski ino rokodeli, očetje ino matere! učite se od svetiga Jožefa Bogú lepo služiti ino svoje dolžnosti zvesto dopolniti. Vse kar njega vidite, tudi vi storite. . . .

Ti pa čisti ženin Marijni, sv. Jožef, zvesti varh ino rednik vsmileniga Jezusa, izprosi devicam sveto čistost, zakonskim lepo zastopnost, starišam sveto skerb za otroke, pa tudi vsim vmirajočim srečno posledno uro. Naj posledne besede Jezus, Marija ino sv. Jožef! pobožno izrečemo, ino srečno v presveto družino tvojo pridemo. Amen.

IV. GOD VČLOVEČENJA SINA BOŽJIGA INO OZNAVANJA DEVICI MATERI MARIJI.

Skrivnost včlovečenja Sinu božjiga.

Branje iz bukev Izaija preroka 7, 10 — 15.

„**K**aj je človek, de se njega spomniš, o Gospod! kdo je sin človekovi, de ga objišes? Malo manj si ga storil kakor angele; z slavo ino častjo si ga ovenčal.“ Psalm. 8, 5 — 6. Tako se čudi v starim zakoni pobožen David človeški imenitnosti, v kateri je večni Bog človeka stvaril. Kdo bi se le še ne čudil neskončni milosti božji, katiro nam denašno godovno (praznik) oznanuje. — Človeški rod je po prvim